



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Hejdukové a soudkyň JUDr. Evy Kotrbaté a JUDr. Nataši Loužilové ve věci

žalobkyně: [redacted] narozená dne [redacted]  
bytem [redacted]  
zastoupená advokátkou Mgr. Patricií Cabalkovou  
sídlem náměstí Republiky 30, 301 00 Plzeň

proti

žalované: [redacted] narozená dne [redacted]  
bytem [redacted]  
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Šímou  
sídlem Poděbradova 17, 301 00 Plzeň

**pro určení vlastnického práva**

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. 5. 2022, č. j. 39 C 144/2019-354

**takto:**

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 4 114 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované.

### Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud žalobu o určení vlastnického práva žalobkyně k nemovitostem specifikovaným ve výroku I zamítl. Žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované plnou náhradu nákladů řízení ve výši 45 254 Kč ve lhůtě 3 dnů od jeho právní moci k rukám právního zástupce žalované. České republice nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobkyni. Svě rozhodnutí odůvodnil tím, že neshledal neplatnost smlouvy, na základě které žalobkyně darovala žalované předmětné nemovitosti, pro jednání v duševní poruše. Soud odkázal na závěry znaleckého posudku Mgr. ██████████ která vycházela z lékařské dokumentace a z vyšetření žalobkyně. Jelikož závěry znaleckého posudku nevyzněly jednoznačně, soud tento posudek dal do kontextu s výslechem znalkyně a svědka JUDr. ██████████ Soud nemá prokázáno, že by v den podpisu darovací smlouvy byla žalobkyně v takovém duševní stavu, který by vylučoval platná právní jednání a který by jako neplatnou diskvalifikoval i uzavřenou darovací smlouvu. V žádném případě se pak nepodařilo žalobkyni prokázat, že by smlouva byla uzavřena v omylu, který by zcela záměrně způsobila žalovaná či jiná osoba, která tohoto omylu hodlala využít. Při schůzce v advokátní kanceláři JUDr. ██████████ byly podepisovány dva různé dokumenty, kdy do jednoho byla vtělena darovací smlouva a smlouva o zřízení věcného břemene, do druhého pak dohoda o výkonu práva, kde byla zmíněna možnost užívání bytu i ostatními vnučaty a pravnoučaty žalobkyně. Soud nevěřil žalobkyni, že byla uvedena v omyl a k této skutečnosti nebyly provedeny takové důkazy, které by tvrzení prokázaly. Soud dále nepovažuje za správnou argumentaci žalobkyně o nicotnosti darovací smlouvy z toho důvodu, že se nejednalo o právní jednání, které by bylo předem schváleno opatrovnickým soudem. Z dikce zákona nevyplývá, že právní jednání by bylo neplatné, pokud právě není opatřeno souhlasem předchozím. Až po uzavření smlouvy, která je následně postoupena ke schválení opatrovnickému soudu, je třeba hovořit o tom, zda jednání je či není platné či nicotné. V daném případě nenastala fikce absolutní neplatnosti právního jednání, neboť darovací smlouva a smlouva o zřízení věcného břemene byla Okresním soudem Plzeň-sever schválena. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že existuje dohoda o výkonu vlastnického práva, která byla předložena i v listinné podobě. Tato dohoda skutečně nebyla schválena opatrovnickým soudem, avšak toto jednání není takové, pro jehož platnost je schválení opatrovnickým soudem třeba. Tento argument vznesený až v průběhu jednání považuje soud za zcela zástupný. Nikdy nedošlo k neshodám ohledně obsahu této dohody. Konečně dle soudu nebylo prokázáno hrubé porušení dobrých mravů, ať už úmyslně či z hrubé nedbalosti ze strany obdarované, které by způsobilo platné odvolání daru pro nevděk. O nákladech řízení soud rozhodl dle úspěchu ve věci a o nákladech státu s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně byla od placení soudních poplatků osvobozena.
2. Žalobkyně podala proti rozsudku včasné odvolání, v němž uvedla, že rozhodnutí je v mnoha dílčích závěrech zcela nepřezkoumatelné a ve zbytku je nesprávné. Soud prvního stupně vůbec nevysvětlil své právní úvahy při řešení výkladu § 898 o. z. ve znění účinném ke dni uzavření předmětných smluv. Rodiče dříve nezletilé žalované uzavřeli za ni dne 13. 9. 2016 předmětnou darovací smlouvu a smlouvu o zřízení věcného břemene (a smlouvu o výkonu vlastnického práva), avšak rodičům k tomuto právnímu jednání scházely předchozí souhlas soudu, proto se k tomuto právnímu jednání jako k nicotnému nemůže přihlídnout, když tuto nicotnost nemůže zhojit fakt, že rodiče žalované následně návrhem ze dne 14. 9. 2016 o vyslovení souhlasu požádali Okresní soud Plzeň-sever a ten byl udělen rozsudkem s právní mocí k 26. 11. 2016. Dále žalobkyně tvrdí, že darovací smlouva neexistuje z důvodu neexistence vymíněné dohody o výkonu vlastnického práva. Tuto dohodu nelze považovat za běžnou záležitost neb o záležitost sice výjimečnou, ale týkající se zanedbatelné majetkové hodnoty. Dohoda o výkonu vlastnického práva měla podstatným způsobem a po dlouhou dobu omezit výkon vlastnického práva tehdy nezletilé žalované. Soud přitom nezodůvodnil, jakým způsobem s ohledem na obsah této dohody dospěl k závěru, že pro její vznik není zapotřebí souhlasu opatrovnického soudu. Dohoda však nezletilou zavazovala k povinnosti strpět užívání bytu vnučaty a pravnoučaty žalobkyně, a to i po její smrti, bez možnosti požadovat úhradu energií a dalších plateb a poplatků. A navíc po tuto

dobu omezit výkon jejího vlastnického práva tak, že nesmí předmětný byt prodán. Nelze odhlédnout od faktu, že opatrovnický soud, který schvaloval darovací smlouvu, přihlížel k tomu, že na bytové jednotce by neměla váznout žádná omezení vlastnického práva. Tomuto soudu však předmětná dohoda nebyla vůbec předložena. Takové jednání zákonných zástupců žalované se zjevně přiči dobrým mravům, zásadám slušnosti a poctivosti, a nemůže požívat jakékoli právní ochrany či výhody. Žalovaná nenabyla vlastnické právo řádně ani poctivě. Závěry soudu o tom, že darovací smlouva nebyla uzavřena v duševní poruše, která činila žalobkyni k tomuto jednání neschopnou, jsou nesprávné a nepřezkoumatelné. Soud vůbec nevzal do úvahy další skutečnosti, které z dokazování vyplynuly stran duševního stavu žalobkyně, výpovědi celé řady svědků ohledně jejího chování, nevzal v úvahu ani psychologické zprávy, zprávy z neurologie a z dokumentace praktické lékařky. Nevypořádal se s argumentací žalobkyně ani s rozpory, které ve výpovědi JUDr. [REDAKCE] a manželů [REDAKCE] vyvstaly ve vztahu k ostatním provedeným důkazům a na které žalobkyně poukazovala. Skutečnost, že JUDr. [REDAKCE] neměl v den podpisu pochybnosti o tom, že by žalobkyně nebyla schopna smlouvu podepsat a pochopit, je nevýznamná. Věrohodnost jeho výpovědi je významně oslabena již jeho samotným postavením k žalované a jejím rodičům, a proto nemůže být důkazem rozhodujícím. Nelze bez dalšího očekávat, že by vypovídal v neprospěch svého klienta. Soud zcela přehlédl, že žalovaná byla na počátku řízení zastoupena JUDr. [REDAKCE] který působí ve sdružení s JUDr. [REDAKCE] jenž zajišťoval pro žalovanou s jejími rodiči předmětnou transakci a rovněž pro rodiče žalované řešil pozemky v [REDAKCE]. Soud přehlédl, že JUDr. [REDAKCE] má ročně zhruba 300 případů a ověří 150 až 190 podpisů. Ve své výpovědi popsal situace, jak to běžně stran podepisování listin dělá, nikoli to, jak tomu bylo skutečně v daném případě. Soud přejal tvrzení, že dle dokumentů svědka schůzka trvala více jak hodinu, přičemž jakýsi údajný čas uložení dokumentů není relevantní. Svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] však vypověděli při podání vysvětlení na Policii ČR, že dokumenty již byly vytištěny a ležely na stole, oni si je přečetli, odsouhlasili a podepsali. Svědek dále svoji výpověď u soudu upravil, že smlouvu velmi podrobně procházel, že vysvětloval, co se vlastně podepisuje, přestože původně pouze uvedl, že seznámil účastníky se základním obsahem. Svědek [REDAKCE] však neměl tušení, že žalobkyně trpěla již 13. 9. 2016 dlouhodobě duševní poruchou. Přestože žalobkyně uváděla, že o celé záležitosti hovořila jen se svým synem [REDAKCE] [REDAKCE] smlouvy nečetla a neměla ani brýle, soud tyto skutečnosti zcela pomínil. Soud se nevypořádal s návrhem žalobkyně, aby znalecký posudek byl doplněn, kdy by znalkyně měla pro své finální posouzení rovněž vycházet ze skutkových zjištění stran poměrů a chování žalobkyně v každodenním životě v rozhodném období. K tvrzení žalobkyně o uzavření smlouvy v omylu (vyvolaném lstí), o nedostatku vážnosti vůle, soud vyšel pouze z předložených listin a výpovědi svědka [REDAKCE]. Pokud by se soud zabýval všemi shora uvedenými relevantními skutečnostmi, pak by nepochybně dospěl k přesvědčivému závěru o pravdivosti tvrzení žalobkyně, že nechtěla svůj byt darovat žalované, chtěla pouze, aby její byt mohla užívat všechna její vnučata. Soud by musel dospět k závěru o neexistenci vážnosti její vůle uzavřít darovací smlouvu s tím, že rodiče žalované si toho byli vědomi a bylo jimi zneužito její bezmezná důvěra v syna a jejího špatného zdravotního a především duševního stavu. Nesprávné a nepřezkoumatelné je i rozhodnutí o nákladech řízení. Soud se nijak nezabýval poměry žalobkyně, ke kterým je nutno přihlížet, kdy žalobkyně je staršího věku, její majetkové poměry nejsou příznivé. Měl rovněž vzít v úvahu její celkový nepříznivý zdravotní stav i skutečnost, že se chtěla od počátku dohodnout, kdy dlouhou dobu požadovala vrácení bytu mimosoudně. I po zahájení soudního řízení byla ochotna a chtěla jít cestou mediace, kterou odmítla žalovaná (respektive její rodiče). Žalobkyně se proto domnívá, že u ní byly splněny podmínky pro moderaci náhrady nákladů řízení, případně pro rozložení této náhrady do přiměřených splátek ve výši 500 Kč měsíčně.

3. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a zároveň uložil žalobkyni povinnost nahradit jí náklady řízení. Oporu pro tento návrh nalézá jak ve skutkovém stavu zjištěném soudem prvního stupně, tak v jeho právním posouzení. Žalovaná plně odkazuje na názor Nejvyššího soudu vyslovený v rozsudku, sp. zn. 33 Cdo 2338/2020. Z dokazování provedeného soudem prvního stupně vyplývá, že při uzavření darovací smlouvy

žalobkyně nevykazovala znaky, na jejichž podkladě by bylo zjištělné, že neprojevuje svoji svobodnou a pravou vůli prostou omylu a tísň. Tento závěr implikuje především z výpovědi svědka JUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] který na základě projevu vůle žalobkyně předmětnou listinu vyhotovil a před nímž byla též stranami podepsána. K argumentu žalobkyně o nicotnosti darovací smlouvy vzhledem k tomu, že její návrh nebyl schválen opatrovnickým soudem, ale ke schválení smlouvy došlo až po jejím podpisu, žalovaná poukazuje na § 898 odst. 4 o. z., podle níž je právní jednání rodiče, který jednal za dítě bez souhlasu soudu, možné označit za neplatné pouze tehdy, způsobí-li dítěti újmu. Vznikla-li by pochybnost o chronologické posloupnosti jednotlivých úkonů právního jednání, pak žalovaná odkazuje zejména na § 47a z. ř. s., podle něhož o schválení právního jednání opatrovance soud rozhoduje rozsudkem. Z této dikce je možné gramatickým výkladem dospět k závěru, že právní jednání musí být nejprve učiněno a až poté schváleno příslušným soudem. Minulý čas byl použit i v předchozí právní úpravě schvalování právních úkonů učiněných za nezletilé. Svůj právní názor žalovaná opírá též o dikci sněmovního tisku 931/0 k vládnímu návrhu zákona o zvláštních řízeních soudních, strana 183, podle něhož se „*Pro řízení ve věcech péče o nezletilé zachovává stávající koncepce s drobnými změnami vyvolanými novou hmotněprávní úpravou...*“. Dle žalované by měl mít logický a teologický výklad přednost před výkladem jazykovým. K námitce žalobkyně, že soud měl rozhodnout o nákladech řízení za použití § 150 o. s. ř., žalovaná uvedla, že právní názor soudu prvního stupně shledává za přílehlavý.

4. Odvolání žalobkyně není důvodné.
5. V přezkoumávané věci soud prvního stupně provedl dostatek důkazů, z nichž řádně zjistil skutkový stav, který správně právně posoudil a odvolací soud pro stručnost na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Soud se zabýval všemi námitkami a argumenty žalobkyně, ale i žalované, které postupně zazněly v průběhu nalézacího řízení, všechny provedené důkazy zhodnotil způsobem uvedeným v § 132 o. s. ř., tedy každý zvlášť a všechny v jejich vzájemné souvislosti. Doplnění znaleckého posudku by bylo nadbytečné, neboť by nepřineslo žádné podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci.
6. K jednotlivým odvolacím námitkám odvolací soud stručně uvádí následující. Darovací smlouvu ze dne 13. 9. 2016 nepovažuje za nicotnou, neboť se zcela ztotožňuje s argumentací soudu prvního stupně s odkazem na § 898 o. z., který se týká právního jednání ohledně existujícího i budoucího jmění dítěte. Jak správně namítla též žalovaná, z citovaného ustanovení nevyplývá, že by měl být schválen návrh smlouvy, ale naopak právní jednání musí být nejprve učiněno a až poté příslušným soudem schváleno (§ 47a z. ř. s.). Na prvním místě skutečně stojí účel právní normy (celé právní úpravy), a nikoli její výklad pouze podle slov, jak činí žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně. Ostatně je i běžnou praxí opatrovnických soudů, že schvalují právní jednání za nezletilé děti již učiněná, a nikoli jednání, ke kterým má teprve dojít. Rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever nabyl právní moci dne 26. 11. 2016 a účinky vkladu práva do katastru nemovitostí nastaly až 13. 2. 2017. Darovací smlouva spolu se smlouvou o zřízení věcného břemene tak nemůže být považována za nicotné či neplatné právní jednání. Dle odvolacího soudu uzavření darovací smlouvy nebylo podmíněno uzavřením dohody o výkonu vlastnického práva, jak tvrdí žalobkyně. Nejde o podmínku dle § 548 odst. 1 o. z., dle kterého vznik, změna nebo zánik práv lze vázat na splnění podmínky. Naopak z výpovědi rodičů žalované i svědka [REDAKCE] je zřejmé, že tato dohoda byla součástí celého předšmluvního procesu, který vyústil v uzavření předmětné darovací smlouvy, a rozhodně nešlo o jakoukoli podmínku odkládací, na jejímž splnění by záviselo, zda právní následky jednání (uzavření darovací smlouvy) nastanou (§ 548 odst. 2 o. z.). Nic takového z projevu vůle účastníků, jejichž cílem bylo především uzavření smlouvy, na základě které žalobkyně darovala žalované předmětné nemovitosti, nevyplývá. Odvolací soud se neztotožňuje ani s námitkami žalobkyně ohledně podstatného zásahu do práv žalované, kdy z důkazů provedených před soudem prvního stupně je zřejmé, že tato dohoda byla uzavřena pouze na podporu toho, co žalovaná jako majitelka bytu žalobkyni (své babičce) jako jeho uživatelce ústně přislíbila, tj. umožnit uživatelce a osobám blízkým nerušené užívání či spoluužívání bytové jednotky, případně po zániku věcného břemene uživatelce umožnit toto

ostatním jejím vnučatům a pravnoučatům. Otázkou zůstává, zda se žalovaná touto formou mohla zavázat k omezení dispozice s bytovou jednotkou (čl. II odst. 2) a zda šlo o její vážnou vůli, ale pro přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatný správný výklad obsahu samotné darovací smlouvy prvostupňovým soudem.

7. K námitce žalobkyně týkající se uzavření darovací smlouvy v duševní poruše odvolací soud poukazuje na § 581 o. z., správně aplikovaný soudem prvního stupně, který jednoznačně dovodil, že v době uzavření darovací smlouvy žalobkyně netrpěla žádnou duševní poruchou, která by ji činila k tomuto právnímu jednání neschopnou. Soud provedl dostatek důkazů i k tomuto argumentu žalobkyně, kdy soudní znalkyně MUDr. ██████████ měla k dispozici veškerou zdravotnickou dokumentaci žalobkyně a mohla z ní při formulaci svých závěrů vycházet. Pokud ve svém odvolání žalobkyně znovu na předmětné lékařské zprávy odkazuje s tím, že k nim měl soud prvního stupně přihlídnout, jedná se o účelovou námitku, kdy soud není nadán odbornými znalostmi, aby mohl posoudit, zda jednotlivé diagnózy žalobkyně mohly způsobit takový stav, pro který by bylo možno darovací smlouvu posoudit jako neplatnou, a proto tuto dokumentaci správně poskytl znalkyni. Soudní znalkyně v rámci výpovědi před soudem své závěry upřesnila v tom smyslu, že po vysvětlení jednotlivých skutečností týkajících se darování nemovitostí na žalovanou žalobkyně mohla obsahu této smlouvy porozumět i při existenci dlouhodobého onemocnění uvedeného v odůvodnění napadeného rozsudku, jehož důsledkem jsou poruchy koncentrace, pozornosti, výskyt stavu zmatenosti, zpomalení a oslabení pružnosti myšlení, kdy celkově lze psychický stav žalobkyně hodnotit jako mírná kognitivní porucha vzniklá následkem onemocnění a dysfunkce mozku. Nicméně vliv na rozpoznávací a ovládací schopnosti není zásadní a žalobkyně byla schopna chápat smysl a obsah svého právního jednání za shora uvedených podmínek.
8. K tomu, že žalobkyně byla dostatečně obeznámena s darovací smlouvou, jejímž obsahem je i smlouva o zřízení věcného břemene, vypovídali jak rodiče žalované, tak advokát JUDr. ██████████. Odvolací soud nesouhlasí s námitkami žalobkyně o nevěrohodnosti výpovědi tohoto svědka, neboť tuto nelze dovozovat pouze ze skutečnosti, že v předchozím období zastupoval rodiče žalované při jiném právním jednání, ani ze skutečnosti, že zpočátku žalovanou v tomto řízení zastupoval Mgr. ██████████. Pokud se dle žalované soud nevypořádal s obdobným případem projednávaným Okresním soudem Plzeň-město, Krajským soudem v Plzni i Ústavním soudem, kde byla shledána neschopnost právně jednat osoby v případě, že znaleckým posudkem byla diagnostikována mírná kognitivní porucha, nejedná se o takovou vadu, pro kterou by bylo nutno jinak věcně správné rozhodnutí zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení. Navíc soud v této věci nevycházel toliko z písemného znaleckého posudku o duševním stavu žalobkyně, ale i z jeho ústního upřesnění, jakož i celé řady jiných důkazů, které řádně zhodnotil.
9. Konečně k neplatnosti darovací smlouvy pro omyl vyvolaný lstí odvolací soud opětovně odkazuje na jasnou a logickou argumentaci soudu prvního stupně, který zejména zdůraznil, že žalobkyně provedenými důkazy, kdy ji tížilo břemeno tvrzení i břemeno důkazní, nic takového neprokázala, přestože ve věci byla vyslechnuta celá řada jí navržených svědků. Soud skutečnosti zjištěné ze svědeckých výpovědí porovnal s listinnými důkazy, kterými byla především samotná darovací smlouva a smlouva o zřízení věcného břemene, spolu se skutečnostmi zjištěnými z výpovědi JUDr. ██████████. Soud prvního stupně správně posoudil právní jednání účastníků darovací smlouvy dle jeho obsahu (§ 555 o. z.), kdy dovodil a přesvědčivě odůvodnil fakt, že ze strany žalobkyně nechyběla vážná vůle k uzavření této smlouvy. K otázce, zda jednání žalobkyně bylo učiněno vážně, soud zjistil řadu okolností, za kterých bylo toto jednání učiněno, z nichž správně dovodil, že žalobkyně zamýšlela podpisem darovací smlouvy vyvolání těch účinků, které zákon s takovým jednáním spojuje. K tomu měl soud k dispozici dostatek skutkových zjištění, která správně právně posoudil a dospěl ke správnému právnímu závěru, že v dané věci nebyla naplněna skutková podstata uzavření darovací smlouvy v omylu dle § 583 o. z., neboť žalobkyně neprokázala, že by tento omyl zcela záměrně způsobila žalovaná či její rodiče. Neprokázala svá sporná tvrzení, že její vůle směřovala toliko k uzavření dohody o možnosti všech jejích vnučat

(nejen žalované) a právnoučat užívat předmětný byt, který by však měl nadále zůstat jejím vlastnictvím. Pokud by tomu tak skutečně bylo, uzavření takové dohody s žalovanou by znamenalo naprosto nelogický a absurdní krok.

10. Přestože součástí odvolacích námitek žalobkyně nebylo odstoupení od darovací smlouvy dle § 2072 o. z., odvolací soud přesto právní závěry soudu prvního stupně považuje za zcela správné a zákonu odpovídající, kdy žalobkyně neprokázala porušení dobrých mravů ze strany žalované takové intenzity, které by mohlo přivodit odvolání daru žalobkyní pro nevděk.
11. Ze všech těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil, a to včetně výroku o nákladech řízení.
  1. Pokud dle žalované soud prvního stupně v rámci ústního odůvodnění svého rozhodnutí poukazyval na možné použití § 150 o. s. ř., fakticky tak nepostupoval, jak je zřejmé z Protokolu o jednání před soudem prvního stupně ze dne 26. 5. 2022 (čl. 349), kdy soud pod výrokem II vyhlásil, že žalobkyně je povinna nahradit žalované *plnou náhradu nákladů řízení*, jejichž přesná výše bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku. Dle § 150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. V této věci jediným důvodem pro možnou moderaci nákladů řízení je věk žalobkyně. Určité zdravotní potíže s tímto věkem souvisejí a lze je sledovat téměř u všech jejích vrstevníků. K tvrzení, že žalobkyně se snažila o smírné vyřešení záležitosti, je třeba zdůraznit, že nepřipouštěla jinou variantu než „vrácení bytu“. Žalovaná však od uzavření darovací smlouvy byla v dobré víře, že jí předmětné nemovitosti patří. Naopak byla velmi překvapená tím, že žalobkyně ji prostřednictvím své zástupkyně o vrácení bytu požádala. Od té doby se vztahy mezi všemi členy rodiny zcela vyhrotily, v důsledku občanskoprávního i trestního řízení zcela ochladly a otázkou zůstává, zda se je někdy v budoucnu podaří obnovit. Zcela úspěšná žalovaná, která je naopak velmi mladého věku, se od počátku tohoto řízení účinně za pomoci advokáta bránila podané žalobě. Odvolací soud proto neshledal žádné důvody pro moderaci prvostupňových nákladů řízení, kdy tímto důvodem nemůže být ani skutečnost, že žalobkyně byla osvobozena od placení soudních poplatků. Tento fakt se správně odrazil ve výroku III, kterým soud v souladu s § 148 odst. 1 o. s. ř. nepřiznal státu náklady řízení, byť žalobkyně byla zcela neúspěšná.
  2. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 a použití § 224 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení úspěšná žalovaná má právo na náhradu jeho nákladů, které představuje odměna za zastoupení advokátem za 1 úkon právní služby dle § 7, § 9 odst. 3 písm. a) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč (účast u odvolacího jednání). Zástupce žalované má dále nárok na 1 režijní paušál dle § 13 odst. 4 vyhlášky, 21 % DPH ve výši 714 Kč, celkem 4 114 Kč. Dle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. je žalobkyně povinna nahradit náklady odvolacího řízení k rukám zástupce žalované v běžné pariční lhůtě.

### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nebo která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je Nejvyšším soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být Nejvyšším soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Plzeň 7. listopadu 2022

JUDr. Iva Hejduková v. r.  
předsedkyně senátu